

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1861

Κυριακὴ ΚΔ' (Ζ') Λουκᾶ (Ἐφ. 2,14-22)
23 Νοεμβρίου 2014

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πόθος εἰρήνης

«Ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν» (Ἐφ. 2,14)

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχει μία λέξι πού ὀ-
λοι ἔχουν στὰ χεῖλη, εἶνε ἡ λέξις **εἰρήνη**.

Ποίος ἀπὸ μᾶς εἶνε «**υἱὸς εἰρήνης**» (Λουκ. 10,6), ἄ-
ξιος νὰ τὴν ἀναφέρῃ; Θά ἔπρεπε νὰ κατεβῆ πάλι
ἀπὸ ψηλὰ ἕνας **ἄγγελος** ἀπὸ ἐκείνους πού ἔ-
ψαλαν στὴ Βηθλεεμ «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ
ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**» (Λουκ. 2,14).

«**Εἰρήνη φίλη, τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα**»,
ὅπως λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός (PG.
35,1132). Εἰρήνη! ἰδανικό, κορυφαῖο ἀγαθὸ τῆς ἀν-
θρωπότητος. Ὅπως λέει ὁ προφήτης Ἰερεμίας,
θά ῥθῃ ἐποχὴ πού θά λένε: «**Εἰρήνη εἰρήνη. καὶ
ποῦ ἐστὶν εἰρήνη;**» (Ἰερ. 6,14). Καὶ σήμερα ἀκριβῶς ἐ-
φαρμόζεται ὁ προφητικὸς αὐτὸς λόγος: λέμε
κ' ἐμεῖς «**εἰρήνη εἰρήνη, καὶ ποῦ εἶσαι εἰρήνη;**».

Ἔρασταὶ τῆς εἰρήνης, ἄς ἐπιχειρήσουμε τώ-
ρα ἕνα **νοερὸ περίπατο ζητώντας τὴν εἰρήνη**.

● Καὶ πρῶτα ἄς ἐπισκεφθοῦμε τὰ **παλάτια καὶ
μέγαρα**. Μπαίνοντας σὲ πολυτελεῖς αἵθουσες
καὶ δωμάτια ἀναζητοῦμε τὴν εἰρήνη. Ἀλλὰ εἰ-
ρήνη μέσα ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει. Τὸ ἀντρόγυνο,
πού κατοικεῖ ἐδῶ, ἐνῶ δὲν στεροῦνται τίποτα,
δὲν εἶνε ἀγαπημένοι· βρίσκονται σὲ ψυχρότητα,
ὀδηγοῦνται σὲ διάστασι. Κάθονται νὰ φᾶνε μὲ
σερβίτσια σπάνια, μὲ ὑπηρετές καὶ μαγείρους,
μὰ ὄρεξι δὲν ἔχουν. Φαρμάκι τὸ ψωμί, τὸ γλύκυ-
σμα, ὅ,τι εἶνε πάνω στὸ τραπέζι. Αὐτὸ πού ὄλα
τὰ κάνει ἄνοστα καὶ μεταβάλλει τὸ σπίτι σὲ κό-
λασι εἶνε ἡ **διχόνοια**, οἱ ἔριδες καὶ φιλονικίες.
Ἔτσι βλέπεις πλούσια σπίτια νὰ ἔνε δυστυχι-
σμένα, ἢ γυναῖκα νὰ τρέχη σὲ δικηγόρους γιὰ
διαζύγιο, ὁ ἄντρας ν' ἀναστενάξη καὶ νὰ ζη-
τῆ παρηγοριὰ στὶς ἀκρογιαλιές.

Καὶ τότε θυμᾶσαι τὸ σοφὸ Σολομῶντα πού
λέει, ὅτι προτιμότερο νὰ τρώῃ κανεὶς ἕνα κομ-
μάτι ξερὸ ψωμί μὲ εἰρήνη, παρὰ μοσχάρια μὲ
φιλονικίες: «**Κρείσσων ξενισμὸς μετὰ λαχά-
νων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν ἢ παράθεσις μόσχων
μετὰ ἔχθρας**» (Παροιμ. 15,17). Ἔχω ὠραίες ἀναμνήσεις

βοσκῶν τῆς ὑπαίθρου στὰ ψηλὰ βουνά, πού τὸ
ἀντρόγυνο κατοικεῖ ἀγαπημένο στὴν καλύβα,
τρῶνε μονοιασμένοι πάνω στὰ χορτάρια τῆς
γῆς –τὸ εἶδα, τὸ ἀπῆλαυσα αὐτό–, κάνουν τὸ
σταυρό τους, εὐλογοῦν τὸ Θεό. **Ἡ εἰρήνη τῆς
καλύβας** δὲν ἀνταλλάσσεται μὲ τὰ πλούτη τῶν
ἀνακτόρων. Ἐκεῖ ὑπάρχει σχετικὴ εἰρήνη, στὰ
μέγαρα ἢ εἰρήνη εἶνε μὲ τὸ σταγονόμετρο.

● Φεύγω τώρα ἀπὸ ἔκει καὶ κατεβαίνω στὸ κέν-
τρο τῆς **πόλεως**, ὅπου σφύζει ἡ οἰκονομικὴ ζωὴ
μὲ τὰ ἱλιγγιώδη ποσὰ σὲ τράπεζες καὶ **χρημα-
τιστήρια**, μὲ τὶς μεγάλες βιομηχανίες καὶ τὸ ἐμ-
πόριο. Βλέπω ἀνθρώπους νὰ τρέχουν μανια-
σμένοι. Τοὺς σταματῶ - δὲν σταματοῦν, τοὺς
μιλῶ - δὲν κουβεντιάζουν. Μὰ ἀλογόμυγα τοὺς
ἔπιασε; τί συμβαίνει; Εἶνε ἄρρωστος ὁ «θεός»
τους. Αὐτοὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ δὲν κλαῖνε, δὲν
πάσχουν μὲ τὸ Χριστό. Ἀλλὰ τώρα εἶνε ἄρρω-
στος ὁ «θεός» τους, ὁ μαμωνᾶς, τὰ τριάκοντα
ἀργύρια, ἢ λίρα. Ὁ «ναός» τους, τὸ χρηματιστή-
ριο, κλονίζεται. Ἀνεβαίνει ἢ λίρα - κατεβαίνει
ἢ λίρα κ' ἢ καρδιά τους πάει νὰ πάθῃ συγκοπή.

● Ζήτησα τὴν εἰρήνην στὰ παλάτια, δὲν τὴ βρῆ-
κα· τὴ ζήτησα στὰ χρηματιστήρια καὶ τὸν ἐμ-
πορικὸ κόσμον καὶ εἶδα ἀγωνία. Κάπου ἀλλοῦ
σταματῶ· βλέπω ἕνα παλάτι μαρμάρينو, χτι-
σμένο μὲ χρήματα ὄλων τῶν ἐθνῶν. Ἀπ' ἔξω
κυματίζουν σημαῖες, μὰ πάνω ἐκεῖ ἀπ' τὸ μέ-
γαρο ἕνα περιστέρι πετάει τρομαγμένο στοὺς
οὐρανοὺς. Τὸ μέγαρο αὐτό, πού χτίστηκε μὲ τό-
σες ἐλπίδες γιὰ μιὰ παγκόσμια εἰρήνη, εἶνε γνω-
στό· εἶνε ὁ **Ὄργανισμὸς Ἠνωμένων Ἐθνῶν** (Ο.Η.Ε.).

Μπαίνω μέσα, βλέπω ὄλους μαζεμένους. Ἀ-
νεβαίνουν στὸ βῆμα, μιλοῦν σὲ διάφορες γλῶσ-
σσες. Ὅλοι στὰ χεῖλη ἔχουν τὴ λέξι «εἰρήνη». Τὸ
μέγαρο ὅμως πρέπει νὰ ὀνομαστή ὄχι Ἠ-
νωμένα Ἐθνη, ἀλλὰ **Πύργος Βαβέλ**. Μιλοῦν
γιὰ εἰρήνη, ἐνῶ ὁ κόσμος σειεται. Δυστυχῶς ἀ-
μάρτησαν πολὺ. Ὅσο καὶ ἂν ποθοῦν τὴν εἰρή-
νη, βρίσκονται σὲ σάλο. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς

γής, οί τελευταῖες γενεές, θὰ πληρώσουμε μιὰ μεγάλη ἄμαρτία, ἓνα τρομερὸ ἔγκλημα. Ποιό;

Κάποτε στὰ χωριά μας, ὅταν πέθαινε ἄνθρωπος, ἓνα μῆνα ἔκλαιγαν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας συνέβη **ὁ δευτέρος παγκόσμιος πόλεμος**. Σκοτώθηκαν –μετρήστε– 58 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι! Γίναμε Κάϊν· κι ἀκούγεται ἡ φωνὴ «Κάϊν, ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός σου;» (βλ. Γέν. 4,9). Αὐτὸ τὸ αἷμα, αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔγιναν ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν, αὐτὰ σείουν τώρα τὴν οἰκουμένη. Κάϊν Κάϊν, ἀνθρωπότης ἀνθρωπότης, ποῦ εἶνε τὰ παιδιὰ σου; Γι' αὐτὸ τρέμουμε ἀπὸ ἀγωνία.

● Θέλετε νὰ δῆτε **στήν κοινωνία** ποῦ φαίνεται ἡ ἀγωνία; Πηγαίνετε στὰ φαρμακεῖα καὶ ρωτήστε, ποιά φάρμακα ἔχουν τὴ μεγαλύτερη κατανάλωσι; Δύο εἶδη. Τὸ ἓνα δὲν τὸ λέω δημοσίως· θὰ τὸ ἔλεγα ἂν εἶχα μπροστά μου μόνο τοὺς μεγάλους, ποὺ τὰ χέρια τους στάζουν αἷμα ἀπὸ φόνους μικρῶν παιδιῶν. Τὸ ἄλλο εἶδος ποῖο εἶνε; τὰ λεγόμενα **ψυχοφάρμακα**, τὰ καταπραϋντικά τῶν νεύρων καὶ τὰ ὑπνωτικά.

Εἶνε μικρὸ νὰ πέφτης τὸ βράδυ καὶ νὰ κοιμᾶσαι ἤσυχα καὶ νὰ ξυπνᾷς τὸ πρωὶ δροσᾶτος νὰ πιάνης δουλειά; **Ὁ ὕπνος εἶνε δῶρο Θεοῦ**. Οἱ πονηροί, ὅπως λέει κάπου ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, δὲν ἔχουν ὕπνο (βλ. Παροιμ. 4,16). Καὶ πράγματι στήν ἐποχὴ μας ὁ Θεὸς ἀφαίρεσε τὸν ὕπνο· βλέπεις νέους ἀνθρώπους, ἄντρες, γυναῖκες, ἐπιστήμονες, νὰ μὴ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν κι ἀναγκάζονται νὰ παίρνουν χάπια. Ἀφαιρέθηκε ἡ ἡσυχία ἀπὸ τὴ γῆ.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν **πουθενὰ εἰρήνη**; Ὡ ἀδέρφια μου, ὑπάρχει κάπου. Ἀλλὰ θὰ μ' ἀκούσετε; Θὰ τὸ πῶ ὁ ἐλάχιστος ἐγώ·

«Ὅσοι ζητᾶτε τὴν εἰρήνην σὲ πλούτη, διασκεδάσεις, δόξεις καὶ τιμές, σὰς φωνάζουν ἡ Ἱστορία, οἱ τάφοι, μυριάδες παραδείγματα· εἰρήνην δὲν ὑπάρχει στὶς σχολές οὔτε τοῦ Ἐπικούρου οὔτε τοῦ Σαρδανάπαλου οὔτε τοῦ Νέρωνος οὔτε νεωτέρων ψευδοσωτήρων. Ὑπάρχει κάπου ἄλλοῦ. Ποῦ; Ἀφήστε τοὺς δρόμους τοὺς σκολιούς, **«εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους»** ὑμῶν (Ματθ. 3,3. Μάρκ. 1,3. Λουκ. 3,4). Ἐλᾶτε ν' ἀνακαλύψουμε μαζί τὸ στενὸ ἀνηφορικὸ δρομάκι ποὺ ὁδηγεῖ **στοὺς Γολγοθᾶ** καὶ νὰ τὸ ἀνεβοῦμε. Κ' ἐκεῖ τί θὰ δοῦμε;

Θὰ δοῦμε τοὺς **προφῆτες καὶ ἀποστόλους** νὰ κηρύττουν τὴν εἰρήνην, ποὺ ἔφερε ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ· ἄλλος νὰ λέη **«Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται...»** (Ἡσ. 53,4)· ἄλλοι νὰ λένε, ὅτι ἐπὶ τῆς βασιλείας του θὰ ῥθῆ μέρη ποὺ τὸ σίδερο, ἀντὶ μαχαίρι καὶ ὄπλο πολεμικὸ, θὰ γίνη γεωργικὰ ἐργαλεῖα (βλ. Μιχ. 4,3. Ἡσ. 2,4), ὁ λύκος θὰ βόσκη μὲ τὸ ἀρνί (βλ. Ἡσ. 11,6). Θὰ γίνη τότε μία πνευματικὴ ἄνθησι, καὶ ὁ ἀπόστολος θὰ δείχνη τὸν Ἐσταυρωμένον λέγοντας·

«Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ», **«αὐτὸς γάρ ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν»** (Ἐφ. 2,14).

Ποιά εἶνε **ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ** τὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· **«ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ κατήλαξε τοὺς ἀμφοτέρους** (=ἰουδαίους καὶ εἰδωλολάτρεις)» (Ἐφ. 2,15-16), νίκησε καὶ νέκρωσε τὴν ἄμαρτία. Ἔτσι εἰρηνεύει ὁ ἄνθρωπος. Ὅποιος ἔχει τὸ Χριστό, εἰρηνεύει **μὲ τὸ Θεό**· ὁ Θεὸς εἶνε γι' αὐτὸν πατέρας. **«Πάτερ ἡμῶν»** (Ματθ. 6,9), λέει κι ἀκούει βαθεῖα μέσα του τὸ **«ἄββᾶ ὁ πατήρ»** (Ρωμ. 8,15. Γαλ. 4,6). Εἰρηνεύει ἐπίσης **μὲ τὸν πλησίον**, τὸν νιώθει ἀδελφό. Εἰρηνεύει ἀκόμη **μὲ τὸν ἑαυτό του**· ἄγγελος Κυρίου στὸ ἐξομολογητήριό σβήνει ὅσα ὁ διάβολος ἔγραψε στὸ μαῦρο πίνακα. **«Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ... καθαρῖζει ἡμᾶς ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας»** (Α' Ἰω. 1,7)· ἓνα ἠλεκτρόνιο ἀπὸ τὸ αἷμα του φτάνει! Εἰρηνεύει τέλος καὶ **μὲ τὴ φύσι**· ἔχουμε παραδείγματα ἁγίων –ἂς μὴν τὰ πιστεύουν οἱ μοντέρνοι, ἐγὼ τὰ πιστεύω–, ποὺ καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἀκόμα καὶ τὰ θηρία, ἡμερεύουν κοντὰ σὲ ἁγίους.

* * *

Ἀδελφοί μου· ὅσοι πιστεύουμε στὸ Χριστὸ **νὰ γίνουμε ἄνθρωποι τῆς εἰρήνης**. Ὅχι τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου τούτου, ποὺ ὅταν λέει εἰρήνη ἄλλα ἐννοεῖ. Εἰρηνεύετε λοιπὸν σύζυγοι μετὰ ξύ σας, παιδιὰ μὲ τοὺς γονεῖς, ἐργάτες μὲ τοὺς ἐργοδότες, εἰρηνεύετε πατρίδα μας, εἰρηνεύετε οἱ πάντες. Ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον· τὸ θεμέλιο τῆς εἰρήνης δὲν εἶνε ἡ ἀδικία, ἡ ἐκμετάλλευσι, ἡ βία· τὸ θεμέλιο τῆς εἰρήνης εἶνε ὁ βράχος τοῦ Γολγοθᾶ, ὅπου μὲ αἷμα γράφτηκε τὸ **«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»** (Ἰω. 13,34-15,12,17. Α' Ἰω. 3,11-4,7). Διαφορετικά, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, **«Κρείττων ἐπαινετὸς πόλεμος εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ»** (PG. 35,488c)· ἐγὼ τοῦλάχιστον προτιμῶ τὸν πόλεμο ἀπὸ μιὰ «εἰρήνην» ποὺ χωρίζει ἀπὸ τὸ Θεό.

Εἰρηνεύετε μὲ ὅλους· ἓναν μόνο νὰ πολεμᾶτε μὲ κάθε τρόπο, τὸ σατανᾶ. Νὰ κηρύξουμε πόλεμο ἐναντίον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς ἀβύσσου, τῆς αἰρέσεως, κάθε κακοηθείας. Καὶ τότε ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ **«ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν»** (Φιλιπ. 4,7) θὰ πλημμυρίζη τὶς καρδιές μας, θὰ εἶμαστε υἱοὶ καὶ θυγατέρες εἰρήνης, ἕως ὅτου διαβαίνοντας τὴν **«κοιλιάδα τοῦ κλαυθμῶνος»** (Ψαλμ. 83,7) φθάσουμε ἐκεῖ. Γιατὶ ἐδῶ ἡ εἰρήνη εἶνε σχετικὴ· (καὶ αὐτὸς ὁ Χριστός, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, εἶπε· **«Νῦν ἡ ψυχὴ μου τετάρακται»** (Ἰω. 12,27), πέρασε κ' ἐκεῖνος ὠκεανὸ θλίψεως, ἀλλὰ στὰ βάθη του εἶχε εἰρήνη). Κι ὅταν πλέον διαβούμε τὴ χαράδρα κι ἀνεβοῦμε ψηλά, θ' ἀκούσουμε ἄλλη μιὰ φορά· **«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»** (Λουκ. 2,14)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος